

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság**

ítélete

Az ügy száma: Pfv.I.20.481/2025/5.

A tanács tagjai: Nyíróné dr. Kiss Ildikó a tanács elnöke

Dr. Mocsár Attila Zsolt előadó bíró

Dr. Cseh Attila bíró

Dr. Magosi Szilvia bíró

Dr. Parlagi Mátyás bíró

A felperes: felperes (cím)

A felperes képviselője:

Dr. Stummer Attila ügyvéd (cím1)

Az alperes: alperes (cím2)

Az alperes képviselője:

Dr. Landes Judit ügyvéd (cím3)

A per tárgya: gyermektartásdíj felemelése és járulékai

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél:

a felperes

A másodfokú bíróság és a jogerős határozat száma:

Fővárosi Törvényszék 50.Pf.632.880/2024/19.

Az elsőfokú bíróság és határozatának száma:

Budai Központi Kerületi Bíróság 3.P.XI.30.687/2022/59.

Rendelkező rész

A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 254.000 (kétszázötvennégyezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az esedékesség napjáig az államnak – az állami adó- és vámhatóság illetékbevételi számlájára – 84.000 (nyolcvannégyezer) forint meg nem fizetett felülvizsgálati eljárási illetéket.

Az illetékfizetési kötelezettség e határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] A felek házastársak voltak, házasságukból 2005. február 25-én gyermek nevű gyermekük (a továbbiakban: gyermek) született.

[2] A felek házastársi közös lakására kiterjedt az alperes édesanyjának holtig tartó haszonélvezeti joga. Ebből a lakásból az alperes 2007. július 26-án elköltözött. Az alperes édesanyja megkérte a felperest, hogy költözzön ki a lakásból annak fűtőkorszerűsítése miatt. A felperes elköltözött a szüleihez, de az ingóságait, ruhaneműit az alperes szülei szállították

abba a lakásba, ahová a felperes költözött. A gyermek tanúja volt az alperes szülei és a felperes, valamint a felperes szülei közötti indulatos szóváltásnak, aki az elköltöztetést, a környezetváltozást, az óvoda megváltozását, az alperestől való távollétet traumaként élte meg.

[3] A felek a házassági perben 2008. február 26-án egyezségben rendezték az alperes és a gyermek kapcsolattartását. Az egyezség szerint a gyermek 2008 nyarán alhatott volna először az alperesnél.

[4] A gyermek 2008. május 21-én fájalta a nemi szervét, azt mondta, hogy az alperes megharapta. A 2008. május 27-ei nőgyógyászati vizsgálat során gyulladást állapítottak meg, harapásra utaló nyomokat nem találtak. A felperes 2008. május 30-án egy alapítvány szakszolgálatától kért segítséget. A szakszolgálat pszichológusa a gyermekkel nem tudta felvenni a kapcsolatot. Az alperes tagadta a felperes által felhozottakat. A gyermek soron kívüli pszichológiai vizsgálatát rendelték el. Az igazságügyi pszichológus 2008. július 21-én megállapította, hogy a gyermek a kapcsolattartáskor „esetlegesen” őt ért szexuális bántalmazást állított, és rögzítette: felmerült annak lehetősége, hogy a felek közötti feszült viszonyban a felperesnek az alperessel kapcsolatos, akár félreérthető megjegyzéseire a gyermek érzékenyen reagált, esetleg túlértékelte azokat. Az illetékes gyámhivatal jogerős határozatával kötelezte a felperest a kapcsolattartás végrehajtása körében, hogy biztosítsa az alperes részére a kapcsolattartást a felek egyezségének megfelelően.

[5] A felperes által felkért pszichológus is megvizsgálta a gyermeket, 2008. június 11-i szakvéleménye szerint valószínűnek tartotta az alperes részéről a szexuális zaklatást. A gyermekkel 2008 júniusától 2009 októberéig szakpszichológus foglalkozott. A felperes felkérésére igazságügyi szakértő is megvizsgálta a gyermeket, megállapítása szerint nem zárható ki, hogy szexuális jellegű bántalmazás érte. A felperes ettől kezdve a kapcsolattartást nem biztosította az alperesnek.

[6] Egy másik igazságügyi szakértő 2009 májusi szakértői véleménye alapján nem zárható ki a szexuális zaklatás megtörténte, javasolta a gyermek pszichoterápiás ellátását.

[7] A felek 2008. november 22-én megállapodtak abban, hogy az alperes ellenőrzött formában tartja kéthetente a gyermekkel a kapcsolatot. A szakszolgálat 2009. december 12-ig tudta ezt biztosítani. Ezt követően a felperes ebben nem mutatott együttműködést az alperessel.

[8] A bíróság a felek házasságát 2010. október 19-én felbontotta. A gyermeket a felperesnél helyezte el. Kötelezte az alperest 2009. január 1-től havi 80.000 forint gyermektartásdíj megfizetésére. Szabályozta a kapcsolattartást, a folyamatos kapcsolattartás páros héten péntektől vasárnapig illette meg az alperest.

[9] A kapcsolattartások elmaradása miatti végrehajtási ügyekben a felperest kötelezték a kapcsolattartás biztosítására.

[10] A felperes 2011. december 21-én feljelentést tett az alperes ellen szemérem elleni erőszak bűntette miatt. A nyomozást 2012. január 5-én elrendelték.

[11] A felek közötti házassági perben a Fővárosi Törvényszék a Pesti Központi Kerületi Bíróság 28.P.104.594/2007/98. számú ítélete elleni fellebbezés miatti másodfokú eljárásban 2012 január és március között felügyelt kapcsolattartást rendelt el, majd az elsőfokú bíróság ítéletét azzal a pontosítással hagyta helyben, hogy az elsőfokú ítélet szerinti kapcsolattartásnak (páros hét péntek 16.00-tól vasárnap 18.00 óráig) 2012. szeptember 1-től kell megvalósulnia, azt megelőzően pedig páros héten vasárnap 9:00 órától 18:00 óráig jogosult az alperes a kapcsolattartásra a gyermek elvitelével. A kapcsolattartások nem valósultak meg.

[12] Az alperes 2012 márciusa és 2014 között 40 esetben jelent meg a kapcsolattartás és a kapcsolattartás pótlása érdekében, de a gyermeket nem tudta átvenni, a kapcsolattartások meghiúsultak. A felek között minden kapcsolat megszűnt 2013-ban.

[13] Az alperes 2013. február 11-én látta a gyermeket az iskolai farsangi ünnepségén, amit a felperes nehezményezett.

[14] A felperes feljelentése folytán indult büntetőeljárást a rendőrhatalóság 2012. november 30-án megszüntette. A felperes panaszát az ügyészség elutasította. A felperes pótmagánvádlóként lépett fel, és a bíróság előtt büntetőeljárás indult.

[15] Az alperes 2014 áprilisáig próbálkozott a kapcsolattartás megvalósításával, majd bejelentette, hogy lemond a kapcsolattartás jogáról. A Pesti Központi Kerületi Bíróság 28.P.104.875/2013/31. számú végzésével 2014. november 20. és 2015. január 31. közötti időszakra a kapcsolattartás szüneteltetését rendelte el, majd 2015. január 29-én a P.34-I. sorszámú végzésével az alperest megillető kapcsolattartási jogot és az ügy tárgyalását a büntetőeljárás jogerős befejezéséig felfüggesztette.

[16] Az alperes 2015 és 2019 között a felperesnek megküldve leveleket írt a gyermeknek, ajándékot küldött neki születésnapjára, névnapjára és karácsonyra.

[17] Az alperes elleni büntetőeljárásban 2019. november 22-én a gyermek sértetti nyilatkozatot tett. Kifejezte, hogy elzárkózik az alperessel való kapcsolattól, tőle még levelet sem kíván kapni, gyűlöli az alperest és az alperes szüleit, elege van abból, hogy az alperes, aki bántotta, szabadlábon van. Haragot és gyűlöletet érez az alperes és az alperes családja iránt, „A háta közepére nem kívánja őket”.

[18] A Pesti Központi Kerületi Bíróság 12.B.30.232/2018/134. számú ítéletével az alperest a szemérem elleni erőszak büntettének vádjá alól felmentette bizonyítottság hiányában. Megállapította, hogy a gyermeket vizsgáló igazságügyi szakértők nem tudták kétséget kizáróan megerősíteni a szexuális bántalmazás tényét. A felperes az eljárás során nem volt együttműködő, a pszichológus szakértői vizsgálaton önként nem jelent meg, több esetben akadályozta a bizonyítási eljárás lefolytatását. A rendelkezésre álló bizonyítékok egy része a felperes nyilatkozatával ellentétesek voltak. A Fővárosi Törvényszék 28.Pf.80.189/2020/21. számú ítéletével a Pesti Központi Kerületi Bíróság 134. sorszámú ítéletét helybenhagyta.

[19] A felperes által kezdeményezett, a kapcsolattartás újraszabályozására és megvonására irányuló perben az alperes a gyermeknek a büntetőeljárásban tett sértetti nyilatkozatára, valamint arra figyelemmel, hogy a felperes nem tette lehetővé a gyermekkel való kapcsolattartását, lemondott a kapcsolattartás jogáról. A bíróság ítéletével az alperes kapcsolattartási jogát megvonta.

[20] A felperes a 2022. július 6-án kelt levelében kérte, hogy az alperes 2022 augusztusától 150.000 forint gyermektartásdíjat fizessen a 80.000 forint helyett. Az alperes 2022. július 19-én kelt levelében megfogalmazta, hogy szeretné a kapcsolatot felvenni a gyermekkel, tudomásul vette a tartásdíj felemelését 2022 szeptemberétől. A felperes ezt nem fogadta el, kérte továbbá, hogy az alperes 6 hónapra visszamenőlegesen fizesse meg a tartásdíj különbözetet. A gyermekről nem adott információt. Az alperes nem értett egyet a felperes módosított kérelmével. Ezt követően a felperes 2022. augusztus 15-én terjesztette elő keresetét a tartásdíj felemelése iránt.

[21] A felperes havi nettó jövedelme 746.738 forint. Igénybe veszi a gyermek után járó családi pótlékot és családi adókedvezményt.

[22] Az alperes havi nettó jövedelme 650.000 forint, emellett gazdasági társaságbeli részesedéssel rendelkezik, osztalék jövedelme 2021-ben 35.000.000 forint volt. A gyermek eltartásán kívül egy kiskorú gyermek eltartásáról gondoskodik, az utána járó családi adókedvezményt az alperes veszi igénybe, a családi pótlékot pedig az alperes házastársa.

[23] A gyermek indokolt havi szükségletének ellenértéke 248.000 forint.

[24] Az alperes 2023. február 21-én, május 15-én levélben megkísérelte felvenni a kapcsolatot a gyermekkel. Az elsőfokú döntés meghozatalát követően a gyermek e-mailben több alkalommal tájékoztatta az alperest az érettségi utáni terveiről, továbbtanulásáról, annak költségéről. Az alperes válaszolt a gyermeknek, karácsonykor jókívánságait küldte. A személyes találkozás lehetősége nem merült fel.

[25] A gyermek 2024 júniusában érettségizett, felvették a Közzszolgálati Egyetem nappali tagozatos államilag finanszírozott képzésére.

A felperes keresete, az alperes viszontkeresete, a felek védekezése

[26] A felperes keresetében 2022. február 1-től havi 220.000 forintra kérte felemelni a gyermektartásdíj mértékét azzal, hogy 2023 januárjától automatikusan módosuljon a fogyasztói árindex növekedésének mértékével. Kérte kötelezni az alperest a szalagavató, a gyermek felsőfokú tanulmányaival, a jogosítvány megszerzésével kapcsolatos költségek háromnegyed részének megfizetésére.

[27] Az alperes 2022. szeptember 1-től havi 150.000 forintban nem ellenezte a kereset teljesítését, ezt meghaladóan kérte annak elutasítását.

[28] Viszontkeresetében elsődlegesen 2023. február 28-tól, másodlagosan 2024. június 30-tól kérte tartási kötelezettségének megszüntetését a gyermek érdemtelenységére hivatkozással.

[29] A felperes kérte a viszontkereset elutasítását.

Az első- és másodfokú ítélet

[30] Az elsőfokú bíróság – kiegészített – ítéletével az alperest terhelő gyermektartásdíj fizetési kötelezettséget 2022. február 1-től havi 168.000 forintra, 2023. január 1-től havi 192.360 forintra módosította, 2023. február 28-tól megszüntette. Megállapította, hogy 2022. február 1-től 2023. február 28-ig 1.192.720 forint gyermektartásdíj hátralék terheli az alperest, melynek megfizetésére 60 napos fizetési határidővel kötelezte. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

[31] A gyermektartásdíj felemelésének indokai szerint korábbi megállapítása óta a körülmények megváltoztak, a gyermek már nem óvodás, középiskolai tanuló, az eltartásához szükséges költségek megemelkedtek, ami indokolja a gyermektartásdíj mértékének megváltoztatását, összegének felemelését.

[32] A gyermek indokolt szükségletének havi mértéke 248.000 forint. A felperes által nyújtott személyes gondoskodás figyelembevételével a gyermek tartásával felmerülő költségeket a felek között az alperesre terhesebben 37% - 63% arányban osztotta meg. A gyermektartásdíjat 2023-ra a 2022-es inflációs adatok figyelembevételével határozta meg, ezért nem kellett külön rendelkezni az értékállandóságának megőrzéséről.

[33] A gyermek érdemtelenységével összefüggésben kifejtette: hosszú éveken keresztül több eljárás érintette az alperest, amelyekben nem bizonyosodott be a vele szemben megfogalmazott vád. A felperes magatartásának következményeként az alperes nem tudott érvényt szerezni az őt megillető kapcsolattartásnak, a gyermek minden módon elzárkózott a kapcsolattartástól.

[34] A gyermek a nagykorúsága elérésével felelőssé vált a magatartásáért. Nem állapítható meg, hogy alapos okkal zárkózott el a kapcsolattartástól, ezért a tartásra érdemtelenné vált nagykorúságának elérésétől. A nagykorú gyermek már rendelkezik olyan belátási képességgel, melynek birtokában fel kell ismernie, hogy a róla gondoskodó alpereshez a legközelebbi rokoni kapcsolat fűzi, mert éppen erre alapítja a további gondoskodás iránti követelését. Az alperes közeledését következetesen elutasító, a kapcsolatfelvétel elől folyamatosan elzárkózó, passzív magatartást tanúsító gyermek viselkedése olyan súlyos megítélés alá eső magatartásnak tekinthető, ami a gyermektartásdíj fizetési kötelezettség alól felmenti az alperest. A gyermek közömbösségének nem volt alapos indoka, elvárható lett volna tőle a kapcsolat felvétele az alperessel. Az elsőfokú bíróság az alperes gyermektartásdíj

fizetési kötelezettségét a Ptk. 4:220. § (3) bekezdés *a)* pontja és a (4) bekezdése alapján szüntette meg.

[35] A felperes fellebbezése, az alperes csatlakozó fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság ítéletével az elsőfokú bíróság – kiegészített – ítéletét részben megváltoztatta, az alperest 2022. február 1-től havi 150.000 forint gyermektartásdíj megfizetésére kötelezte és a fizetési kötelezettségét 2024. június 30. napjával szüntette meg. Megállapította, hogy 2022. február 1-től 2024. június 30-ig az alperest terhelő gyermektartásdíj hátralék összege 1.470.000 forint, melynek megfizetésére 3 havi részletfizetést engedélyezett. Egyebekben az elsőfokú bíróság – kiegészített – ítéletét helybenhagyta.

[36] A gyermektartásdíj fizetési kötelezettséggel összefüggésben kifejtette: az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg a gyermek egyhavi eltartásának indokolt és egyben reális költségeit. A gyermek szükséglete megfelelő színvonalon havi 248.000 forintból biztosítható, ez az összeg tartalmazza mindazt a költséget, ami a gyermek eltartásával felmerülhet, nincs indoka annak, hogy a bíróság rendkívüli költségek viseléséről rendelkezzen. Az elsőfokú bíróság helyesen határozta meg azt is, hogy a tartás milyen arányban terheli a feleket, és egyetértett azzal is, hogy a természetbeni gondoskodás ténye a gyermek 18 éves koráig csak csekély részben, nagykorúvá válása után pedig már egyáltalán nem vehető figyelembe.

[37] A másodfokú bíróság lényeges mérlegelési szempontként vette figyelembe, hogy a felperes 2022 nyarán a gyermek megnövekedett szükségleteire hivatkozva, valamennyi igényének figyelembevételével kérte a gyermektartásdíj havi 150.000 forintra felemelését. Ehhez képest a 2022. augusztus 15-én előterjesztett keresetlevelében havi 220.000 forintra kérte felemelni, továbbá a rendkívüli kiadások háromnegyed részének megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Öt hét alatt nyilvánvalóan nem következhetett be olyan változás, ami ilyen mértékű emelkedést (150.000 forintról 220.000 forintra, továbbá a rendkívüli kiadások háromnegyed része) indokolt volna.

[38] Erre is figyelemmel a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 279. § (1) bekezdése szerinti mérlegeléssel a tartással érintett teljes időszakra havi 150.000 forintban határozta meg a gyermektartásdíj mértékét, ezt meghaladóan a kereset elutasította. Értékelte azt is, hogy a felperes vette igénybe a gyermek után járó családtámogatási juttatásokat. Indokolatlan volt a tartásdíj indexálása a perindításhoz képest visszamenő hatállyal, és ennek ismételt megtétele 2023. január 1-től is.

[39] A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy a gyermek a tartásra érdemtelen, de az elsőfokú bíróság az anyagi jogi szabályok téves alkalmazásával jutott arra a következtetésre, hogy az érdemtelenység a gyermek nagykorúvá válása időpontjától megállapítható.

[40] Az elsőfokú bíróság nem tulajdonított kellő jelentőséget a Ptk. 4:214. §-ának, amely szerint a már nagykorú gyermek a 20. életévének betöltéséig – a tartásra rászorultsága tekintetében – a kiskorúakkal egy tekintet alá esik, ha a kiskorúsága idején megkezdett középiskolai tanulmányait folytatja. Ez az eset a nagykorú rokon, illetve az egyéb továbbtanuló nagykorú, általában felsőfokú tanulmányokat végző gyermek [Ptk. 4:220. § (1) bekezdés] tartásához képest speciális esetet képez: az ilyen gyermek esetében nem lehet

alkalmazni a Ptk. továbbtanuló nagykorú gyermekre vonatkozó 4:220. § (4) bekezdését, a kellő indok nélküli kapcsolattartás hiánya nem alapozza meg az érdemteleniséget. Annak nincs akadálya, hogy az általános szabályok [Ptk. 4:194. § (2) bekezdés] szerint ezt a gyermeket érdemtelennek nyilvánítsa a bíróság, amire a Ptk. 4:220. § (3) bekezdés értelmében a továbbtanuló nagykorú gyermek esetében is lehetőség van.

[41] Annak azonban jelentősége van, hogy az alperes elleni büntetőeljárás eredménye 2021-ben ismertté vált, a gyermek pedig 2023. február 25-én nagykorú lett, a középfokú iskolai tanulmányait nagykorúként folytató gyermekként több mint egy év állt a rendelkezésére ahhoz, hogy az alperessel való kapcsolatát, az alpereshez való viszonyulását átgondolja. A gyermek azonban nem vette fel az alperessel a kapcsolatot, nem reagált az alperes közeledésére, megszilárdult az az érzelmi állapot, melynek az alperes elleni büntetőeljárásban hangot adott. A gyermek nagykorúsága betöltése után nem adta jelét önvizsgálatnak, ami a terhére esik. Azt a körülményt, hogy az alperes nem ellenezte a felperesnek a kapcsolattartás megvonására irányuló keresetét, az adott bonyolult családi és érzelmi helyzetben méltányosan kellett értékelni, hasonlóan ahhoz a körülményhez, hogy a gyermektől sem lehetett azt elvárni, hogy egyik napról a másikra megváltozzon az alpereshez való viszonyulása, azonban hosszabb időtartamot tekintve ez már elvárható lett volna tőle.

[42] Az elsőfokú döntés meghozatala után a gyermek aktívabbá válása folytán kialakult az alperes és a gyermek közötti írásos dialógus a gyermek továbbtanulását és annak költségeit illetően. Ez azonban a gyermek részéről nélkülöz minden valós önvizsgálatra utaló megnyilvánulást. Az a következtetés vonható le belőle, hogy pusztán a tartásdíjra tart igényt, egyedül ez a szempont vezérli. Az érdekvezérelt párbeszéd nem írja felül a bíróságok által feltárt tényeket, motivációkat, emberileg nem elfogadható érzelmeket.

[43] Az alperes a gyermek nagykorúvá válásakor küldött személyes hangvételi levelében megadta az elérhetőségeit és a lakcímét is, továbbá személyes találkozást javasolt. Erre a gyermek nem válaszolt, a később megküldött tájékoztatói is nélkülöztek minden, a valós közeledésre utaló jelet, habár – mint a tartásra jogot formáló gyermeknek – ebben neki kellett volna elől járnia.

[44] A gyermek a középiskolai tanulmányai befejezése után a Ptk. 4:194. § (2) bekezdése szerint érdemtelen a tartásra, ezért a másodfokú bíróság az alperes tartásdíj fizetési kötelezettségét 2024. június 30. napjával szüntette meg. Ennek megfelelően az alperes tartásdíj fizetési kötelezettsége a 2022. február 1-től 2024. június 30-ig terjedő időszakra 4.350.000 forint (29 hó x 150.000 forint), a teljesítése a 2022. február 1-től 2025. január 31-ig eltelt időre 2.880.000 forint (36 hó x 80.000 forint), ebből következően a tartásdíj hátraléka 1.470.000 forint.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

[45] A jogerős ítélet ellen a felperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, amelyben – tartalma szerint – azt kérte, hogy a Kúria a jogerős ítéletet helyezze hatályon kívül, és az elsőfokú ítélet megváltoztatásával az alperes által fizetendő gyermektartásdíj mértékét 2022.

február 1-től havi 220.000 forintra emelje fel azzal, hogy annak összege 2023. február 1-től a Központi Statisztikai Hivatal által közzétett éves fogyasztói ár-index növekedésének mértékével külön intézkedés nélkül módosul. Kérte az alperes kötelezését a 2022. február 1-től a jogerős ítélet meghozataláig keletkezett 6.413.844 forint gyermektartásdíj hátralék 15 napon belüli megfizetésére, továbbá kérte a viszontkereset elutasítását.

[46] A Pp. 2. § (1), (2) bekezdés, 209. §, 210. §, a Ptk. 4:194. § (1), (2) bekezdés, 4:201. § (1), (3) bekezdés, 4:205. § (1) bekezdés, 4:218. § (1), (3) bekezdés, 4:220. § (3), (4) bekezdés, 6:51. § (1) bekezdés *a*) pont, az Alaptörvény XVI. cikk (1), (3) bekezdés, a gyermekek védelméről és a gyámügyi igazgatásról szóló 1997. évi XXXI. törvény (a továbbiakban: Gyvt.) 6. § (1) bekezdés, 12. § (1) bekezdés megsértésére hivatkozott.

[47] Érvelése szerint a másodfokú bíróság nem a gyermek érdekének megfelelően, nem a gyermek valós szükségleteiből kiindulva határozta meg a tartásdíj összegét, nem vette figyelembe a felek közötti jelentős vagyoni, jövedelmi különbséget. Tévesen határozta meg a gyermek szükségleteit, a per során már csatolt, a gyermek kiadásait tartalmazó táblázatot ismételtelen előterjesztette. A gyermek kiadásainak havi összege 619.784 forint. A jogerős ítélet meghozatala óta lényeges körülményváltozás a gyermek szükségleteinek növekedése életkoránál fogva, továbbá az áremelkedés, melynek következtében a tartásdíj összege nem értékálló. A megállapított tartásdíj a felek jövedelmi és vagyoni viszonyaira figyelemmel nem arányos, nem biztosítja a gyermek megfelelő tartását. Nem vette figyelembe a másodfokú bíróság, hogy az alperes vagyoni jövedelmi viszonyai kedvezően alakultak, havi bevétele 2021-ben 2.971.667 forint, 2022-ben 5.660.000 forint volt. A felperes jövedelme 2021-ben, 2022-ben 682.043 forint volt, de nem vette figyelembe a másodfokú bíróság, hogy havi 135.000 forint lakáskölcsön, 51.000 forint személyi kölcsön és 100.000 forint folyószámla hiteltartozása áll fenn. Az alperes jövedelme több mint tizennégyszeresen haladja meg a felperes jövedelmét.

[48] A gyermeknek a Gyvt. rendelkezései szerint joga van a minden téren kiegyensúlyozott nevelkedéshez, a gyermek szülője jogosult és köteles a gyermek fejlődéséhez szükséges feltételek biztosítására.

[49] Az Alaptörvény XVI. cikkébe, a Gyvt. 6. §-ába, 12. §-ába és a Ptk. 4:221. §-ába ütközik a gyermektartásdíjnak a gyermek szükséges, tényleges kiadásai kevesebb mint felében való meghatározása, és törvénysértő az alperes teljesítőképessége mellett alacsony összegben való megállapítása. Ez sérti a gyermeknek a Ptk. 4:194. § (1) bekezdésébe és a 4:220. §-ába foglalt tartáshoz való jogát. Ezzel kapcsolatos álláspontját a másodfokú bíróság érdemben nem indokolta meg.

[50] A másodfokú bíróság azt sem indokolta meg, hogy miért mellőzte a tartásdíj értékállandóságának biztosítását, ami újabb eljárást von maga után. Figyelemmel a Kúria Pfv.20.757/2024/5. számú határozatában foglaltakra, nem tesz eleget annak a követelménynek, hogy a szülő megfelelő teherbíró képessége esetén a gyermek szükségletei minél magasabb szinten legyenek biztosítva (Kúria Pfv.20.127/2017/6.).

[51] A következetes joggyakorlat értelmében nem érdemtelen a tartásdíjra az a nagykorú gyermek, akinek a különélő szülőjével szemben tanúsított magatartása szüleinek a válás

időszakában súlyosan megromlott viszonyára vezethető vissza. A Legfelsőbb Bíróság Pfv.20.135/2010/4. számú határozatában foglaltak szerint a gyermek tanúja volt a szülők durva vitájának, a gyermek nem követett el olyan társadalmilag elítélhető magatartást, ami a tartásra érdemtelené tenné. A kapcsolat megromlásának oka nem a gyermek személyében, hanem a szülők megromlott viszonyában keresendő.

[52] Ugyancsak nem érdemtelen a tartásra az a nagykorú gyermek, akinek a hozzáállása a tartásra kötelezett magatartására vezethető vissza. Nem érdemtelen az a gyermek, aki a tartásra kötelezett szülőjével pl. e-mail formájában kapcsolatot tart, ugyanis az érdemtelenység a kapcsolattartás hiányán alapulhat.

[53] A gyermek nem tanúsított olyan súlyosan kifogásolható magatartást, ami miatt a tartása ne lenne elvárható az alperestől. A gyermeknek az alperessel kisgyermekkkora óta nincs kapcsolata egy olyan bűncselekmény gyanúja miatt, melyet e gyanú szerint az alperes követett el a gyermek sérelmére. Nem állapítható meg tehát, hogy a gyermek elfordult volna az alperestől, mert kapcsolat nem volt közöttük, továbbá az alperes lemondott a kapcsolattartásról. A gyermek hónapok óta írásban, e-mail útján tartja a kapcsolatot az alperessel, az alperes pedig nem köszöntötte fel a gyermeket sem a névnapján, sem a születésnapján. A gyermek üzenetei rendszeresek és informatívak.

[54] A Kúria Pfv.20.754/2018/7. számú határozatában foglaltak szerint az a nagykorú továbbtanuló gyermek érdemtelen a tartásra, aki szülőjével szemben a kapcsolattartás minden formájától elzárkózik. Ez jelen esetben nem állapítható meg.

[55] A Kúria Pfv.20.891/2019/8. számú határozata alapján megállapítható, hogy a kapcsolattartásnak nem a személyes forma az egyetlen módja. Nincs akadálya a kapcsolat személyes találkozást meghaladó formában való megvalósulásának (e-mail, közösségi oldal, levél, képeslap), önmagában a személyes találkozások elmaradása nem minősül a kapcsolat hiányának, ha a gyermek más formában jelzi az érzelmi viszony fenntartásának igényét.

[56] Nem felróható a gyermeknek, hogy az üzenetek hangvétele nem kellően bensőséges, mert az írásbeli kapcsolattartás annak a következménye, hogy a gyermeknek az alperessel szinte teljes gyermekkorában nem volt kapcsolata. A bíróság ugyan nem állapította meg az alperes bűnösségét, ugyanakkor a hatóságok a számos eljárás során nem jutottak arra a következtetésre sem, hogy a bűncselekmény nem történt meg. A bíróságok nem értékelték azt a körülményt, hogy az eljárások idején az alperesnek nem volt kapcsolata a gyermekkel, a kapcsolattartásról utóbb lemondott. Nem róható a gyermek terhére, hogy a bíróság megvonta az alperestől a kapcsolattartást, amit az alperes nem ellenzett, és az, hogy közel 9 éven át az alperes nem gyakorolta a kapcsolattartás jogát és kötelezettségét.

[57] A Kúria rokontartás szabályait vizsgáló joggyakorlat elemző csoportja összefoglaló véleményében arra a következtetésre jutott, hogy nem állapítható meg a nagykorú továbbtanuló gyermek érdemtelenége, ha a különváltan élő szülője vele 4 éves kora óta nem tartott semmiféle kapcsolatot, vele szemben teljes közömbösséget tanúsított.

[58] Az alperes cselekményét ugyan a büntetőeljárásban nem lehetett bizonyítani, de a gyermeknek az arra vonatkozó emlékei, az emiatt kialakult érzelmei, a gyermek – szakértők által igazolt – traumatizáltságának valósága nem vonható kétségbe. A szakemberek valószínűsítették az alperes által elkövetett bántalmazást, ezért a felperes hatósági eljárást kezdeményezett, jóhiszeműen és a gyermek érdekében intézkedett az alperes kapcsolattartásának korlátozása iránt. A gyermeknek ebben semmilyen felróható közrehatása nem volt. Nem felróható az sem neki, hogy az alperessel szembeni elzárkózása kevésbé enyhült, mert bizonyos változást igazol az írásbeli kapcsolatfelvétel és a levelezés.

[59] A gyermek a középiskola befejezését megelőzően a továbbtanulási szándékának kialakulásával egyidejűleg felvette a kapcsolatot az alperessel, a hogylétéről, a terveiről tájékoztatta, ami azt jelenti, hogy tart kapcsolatot az alperessel. Ebből a bíróságok tévesen vonták le azt a következtetést, hogy az elkezdett levelezés nem minősül érdemi kapcsolattartásnak. Ez a joggyakorlat szerint téves, figyelemmel a Kúria Pfv.20.891/2019/8. számú határozatában foglaltakra.

[60] A gyermek a gyermekkor elején felmerült bűncselekmény gyanúja miatt nem tudott az alperessel kapcsolatot tartani, nem várható el, hogy nagykorúvá válásával akár nyomban, akár meghatározott idő elteltével maga kezdeményezzen személyes kapcsolatot. A gyermek az írásbeli kapcsolatot felvette az alperessel. Ugyancsak nem várható el a gyermektől, hogy ez a kapcsolat mindjárt személyesebb és tartalmasabb legyen. Az e-mailváltások ténye, gyakorisága, tartalma a helyzetnek megfelelő. Nem a bíróság szubjektív megítélése dönti el, hogy az adott helyzetben a gyermek viselkedése megfelel-e a társadalmi elvárásoknak, hanem az objektív körülmények. A levelezésben sem az alperes, sem a gyermek részéről nem merült fel a személyes találkozás kezdeményezése, így kölcsönös hallgatólagos megállapodásuk volt az, hogy leveleznek, de nem találkoznak. Ezt egyoldalúan nem lehetett volna a gyermek terhére értékelni.

[61] Nem az alperessel szemben megfogalmazott vád bizonyítatlansága, hanem a gyermek eddigi élettörténete, az alperes közrehatása tükrében kell megítélni a gyermek érdemtelenségét. A kellő ok nélküli kapcsolat hiánya nem áll fenn, hiszen van kapcsolat az alperes és a gyermek között. Ez a kapcsolat a gyermek részéről nem formális, a gyermek nem tanúsított súlyosan kifogásolható magatartást, annak ellenére felvette a kapcsolatot az alperessel, hogy nem rendelkezett róla előnyös tapasztalattal. A kapcsolatfelvétel ténye jelzi: felülemelkedett azon, hogy a vele történtek, valamint a felek közötti eljárások következtében nem alakult ki érzelmi kapcsolata az alperessel, mindez kellő önvizsgálatot tükröz.

[62] Ugyancsak nem helytálló, hogy a gyermek érzelemmentesen levelezett, szinte minden levelében érdeklődött az alperes iránt, azonban az alperestől nem kapott választ. A gyermekkel 2024-ben sorsdöntő események történtek, érzelmileg leginkább ezek foglalkoztatták, és mindezekről tájékoztatta az alperest. Az alperes hozzáállása minősíthető problémásnak: a gyermek 20. születésnapja a másodfokú ítélet kihirdetésének napján volt, de az alperes nem köszöntötte fel. Az alperes a személyes találkozást, ajándékküldést, telefonhívást nem szorgalmazta, magáról, családjáról szinte nem írt, fényképet nem küldött, érzelmeiket nem fejezte ki a gyermek iránt. Ezeket a tényeket a bíróság indokolása nem tartalmazza. A gyermek a tőle elvárható mértékben kapcsolatot tart az alperessel, ami megfelelő párbeszéd esetében a fejlődés, a bővülés lehetőségét is magában rejt.

[63] A másodfokú bíróság ítéletének [32] bekezdésében az szerepel, hogy az alperes a gyermek nagykorúvá válásakor küldött személyes hangvételi levelében nemcsak az elérhetőségeit és a lakcímét közölte, hanem személyes találkozást is javasolt. Ez a gyermek középiskolás korában történt, aminek az érdemtelenység kérdése szempontjából nincs jelentősége. Téves, hogy a gyermek erre nem válaszolt, és hogy a gyermeknek kellett volna a kapcsolatfelvétel érdekében elől járnia, mert a jogalkotó ilyen elvárást nem támaszt a tartásra jogot formáló gyermekkel szemben. Az állapítható meg, hogy az alperes felróható közrehatását a bíróság nem vizsgálta, minden felelősséget feltáratlanul, indokolatlanul és megalapozatlanul a gyermekre hárított.

[64] Fel kellett volna tárni azokat a körülményeket, melyek az alperes és a gyermek kapcsolatának megromlásához vezettek. A kötelezett felróható közrehatásának megállapítása kizárja a gyermek tartásra érdemtelenységének megállapítását (Kúria Pfv.22.635/2017/7.).

[65] Azt kell vizsgálni, hogy melyik fél magatartása vezetett a gyermek szülőjével szembeni közömbösségének kialakulásához, annak oka a gyermek vagy a szülő korábbi magatartásában keresendő. A perbeli esetben a gyermek oldalán felróhatóság nem mutatható ki. Az ide vezető okfolyamat az alperes felróható magatartásának gyanúja miatt indult, a későbbiekben is az alperes felróható magatartása, valamint a felek egymással szembeni hatósági eljárásai, pereit szigetelték el a gyermeket az alperestől. Az sem állapítható meg, hogy a hosszú évek során az alperes megfelelő módon közeledett a gyermekhez. Így pedig ezek a körülmények az alperes felróható közrehatásának megállapításával kizárják a gyermek érdemtelenységének megállapítását. A gyermek esetében kimentésre alkalmas súlyos érdeksérelem áll fenn: a bűncselekmény elkövetésének gyanúja az alperes ellen.

[66] A gyermek felsőfokú tanulmányai miatt magát önhibáján kívül nem képes eltartani, jogosult a tartásra, mert a szükséges tanulmányai indokolt időn belüli folytatása érdekében arra rászorul, és az alperest a továbbtanulási szándékáról késedelem nélkül tájékoztatta.

[67] A másodfokú bíróság megsértette a Ptk. 6:51. § (1) és (2) bekezdését, a 6:51. § (1) bekezdés a) pontját, a Pp. 2. § (1) és (2) bekezdését, a 209. § (1) és (6) bekezdését, továbbá a 210. § (1) bekezdését, amikor az alperes kérelme nélkül számította be az alperest 2024. június 30-ig terjedő időre terhelő gyermektartásdíj-hátralékba a jogerős ítélet meghozataláig, 2025. január 31-ig megfizetett tartásdíj összegét. Az alperes sem az első-, sem pedig a másodfokú eljárásban nem terjesztett elő beszámítást tartalmazó iratot arra az esetre, ha a bíróság a tartási kötelezettségét megszünteti.

[68] Az alperes felülvizsgálati ellenkérelme a jogerős ítélet hatályban tartására, felülvizsgálati eljárási költsége megtérítésére irányult. Álláspontja szerint a bíróságok a bizonyítékokat összességében értékelve, a meggyőződésük szerint hozták meg döntésüket, aminek jogi indokát is adták. A jogerős ítélet nem sérti a felperes által hivatkozott jogszabályi rendelkezéseket.

[69] A bíróságok megállapították a gyermek indokolt szükségletét, a gyermektartásdíj összege ehhez igazodott. A gyermek szükségleteinek feltárása megelőzte a felek jövedelmi, vagyoni viszonyainak feltárását, mert csak az indokolt szükséglet körébe tartozó összeg

osztható meg a felek között, nem pedig az az összeg, melyet a felperes alaptalan kimutatása tartalmazott.

[70] A bíróság az indexálás alkalmazása nélkül is értékálló gyermektartásdíjat határozott meg, az összeg igazodott a felperes által a perindítást közvetlenül megelőzően megjelöltekhez, amit az alperes el is fogadott.

[71] Az elsőfokú bíróság megállapította a gyermek érdemtelenségét, ezzel a döntéssel a másodfokú bíróság egyetértett, csupán a gyermektartásdíj megszüntetésének időpontját határozta meg eltérően.

[72] A másodfokú ítélet meghozatalát követően egy cinikus tartalmú üzenet érkezett a gyermektől.

[73] Azt nem lehetett megállapítani, hogy a felek súlyosan megromlott viszonyára lenne visszavezethető a gyermek magatartása, és azt sem, hogy az alperes magatartása miatt távolodott volna el a gyermek az alperestől. Ezzel szemben kizárólag a felperes magatartása vezetett ahhoz, hogy a gyermek gyűlöletet érez az alperes és az alperes szülei iránt. Nem véletlen, hogy minden olyan hatóság, amely hivatalból foglalkozott a felperes állításaival, azokat megalapozatlannak minősítette, így voltak ezzel a gyermekintézmények és a gyermekjóléti szolgálat is.

[74] Elvárható a nagykorú gyermektől, hogy megfelelő kapcsolatot tartson az alperessel. A gyermek szubjektíven súlyosan megélt, de valójában vélt sérelemre sem hivatkozhat az alperessel szemben, mert a felperes alaptalan feljelentése alapján hurcolták meg az alperest. A felperes volt az, aki mindent elkövetett, hogy megszakítsa a szerető szálakat az alperes és a gyermek között, kiterjesztve ezt az alperes szüleire is. Cinikus hivatkozása a felperesnek az elvárhatóság körében, hogy az alperes elégedjen meg azzal a szintű kapcsolatfelvétellel, amit a gyermek gyakorolt: évente két-három alkalommal egy-két mondatos személytelen e-mailekkel. Ezzel szemben az e-mailes üzenetváltások során az alperes minden alkalommal a személyes kapcsolatot igényelte volna. Nem kérte számon a gyermeket, csak a kívánságát fejezte ki, azt, hogy szeretne róla többet tudni, szeretné a személyes kapcsolatot, de ebben semmilyen viszonzásra nem talált.

[75] A gyermeknek a büntetőeljárásban megtett nyilatkozata késztette arra az alperest, hogy hozzájáruljon a kapcsolattartás megszüntetéséhez, ezt így ténylegesen nem vonták meg. Az alperes azonnal felvette a kapcsolatot a gyermekkel, amikor betöltötte a 18. életévét, nem az alperesen múlt a kapcsolat megszakadása. Kereste a kapcsolatot a gyermekkel, aki azonban teljes közömbösséget tanúsított.

[76] Téved a felperes, amikor azt állítja, hogy a tartásra jogot formáló gyermeknek nem kell elől járnia a kapcsolat felvételében és a közeledésben. Ezzel ellentétes a joggyakorlat, mert a gyermektől – aki jogot formál a tartásdíjra – várja el, hogy elől járjon a kapcsolatfelvétel érdekében. Ez a joggyakorlat a társadalmi elvárást is tükrözi.

[77] A tartásdíj fizetésére kötelezettet a túlfizetés esetén elszámolási jogosultság illeti meg. Az alperes is előterjesztette arra irányuló igényét, hogy a tényleges, a teljes időszakot felölelő teljesítéseinek elszámolásával állapítsa meg a bíróság a fizetési kötelezettségét, az őt terhelő gyermektartásdíj hátralék összegét. Az alperes terhére megállapított és az általa teljesített összeg figyelembevételével kellett megállapítani a különbözetet. Ez nem az a beszámítás, melynek szabályát a Ptk. 6:49. § (1) bekezdése tartalmazza. Az alperes érvényesítette elszámolási igényét a felperessel szemben. Lejárt pénzkövetelése a felperessel szemben nem volt, amit kellett fizetnie és a tényleges teljesítése alapján határozták meg a bíróságok a hátralékos összeget. Az elsőfokú bíróság nem jogerős ítéletével 2023. március 1-től megszüntette az alperes fizetési kötelezettségét, de az alperes tovább fizette a tartásdíjat, így túlfizetése lett, aminek elszámolását kérte a másodfokú bíróságtól. Az elszámolás megtörtént, a másodfokú bíróság ugyan részben változtatott az elsőfokú döntésen, ami érintette a megszüntetés időpontját is, de megalapozottan határozta meg a hátralékos összeget, amiből az alperes már 1.000.000 forintot meg is fizetett a felperesnek, az utolsó részlet átutalását az előírt határidőben megteszi.

A Kúria döntése és jogi indokai

[78] A felülvizsgálati kérelem megalapozatlan.

[79] A felülvizsgálat a fellebbezés alapján meghozott jogerős határozat jogkérdésben állított hibájának orvoslására szolgáló rendkívüli perorvoslat. A felülvizsgálat tárgya a jogerős határozat [Pp. 406. § (1) bekezdés], alapja az ügy érdemére kiható jogszabálysértés, illetve a Kúria közzétett határozatától jogkérdésben való eltérés [Pp. 406. § (1) bekezdés].

[80] A Pp. 406. § (1) bekezdésében és a 424. § (1) bekezdésében foglaltak együttes értelmezéséből következően az eredményes felülvizsgálatot anyagi jogi vagy eljárásjogi jogszabálysértés egyaránt megalapozhatja; azonban csak akkor, ha annak az ügy érdemi elbírálására lényeges kihatása volt. A Pp. 413. § (1) bekezdése és a 423. § (1) bekezdése alapján a Kúria a jogerős határozatot a felülvizsgálati kérelemben megjelölt megsértett jogszabályhely és az ott előadott jogszabálysértés, valamint a kérelem jogi indokai által meghatározott keretek között vizsgálhatja felül.

[81] A Pp. 413. § (1) bekezdés *b)* pontjában foglaltak szerint a felülvizsgálati kérelemnek a beadványokra vonatkozó általános szabályok mellett tartalmaznia kell: a jogszabálysértés pontos megnevezésével, a jogszabályhely megjelölésével azt az eljárási, illetve anyagi jogi szabálysértést, amely kihatott az ügy érdemi eldöntésére, valamint annak indokait, hogy a fél az új határozat hozatalát vagy a határozat hatályon kívül helyezését milyen okból kívánja.

[82] Az eljárásjogi tárgyú elvi iránymutatásoknak a Pp. hatálybalépése folytán történő felülvizsgálatáról szóló 1/2017. Polgári jogegységi határozat szerint a Pp. alkalmazása körében is megfelelően irányadó a felülvizsgálati kérelem hivatalbóli elutasításának egyes kérdéseiről szóló 1/2016. (II. 15.) PK vélemény (a továbbiakban: PK vélemény) 3. pontja szerint a felülvizsgálati kérelem egymással szorosan összefüggő kötelező tartalmi kellékei a jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely megjelölése, valamint annak kifejtése, hogy a

fél a határozat megváltoztatását milyen okból kéri. Ezen együttes törvényi feltételeknek a fél akkor tesz eleget, ha egyrészt a megsértett jogszabályhelyet konkrétan megjelöli, másrészt pedig a hivatkozott jogszabálysértést tartalmilag is körülírja, az arra vonatkozó jogi álláspontját kifejti, vagyis ha a jogszabálysértésre való hivatkozása indokait is ismerteti. A 3. pont indokolása értelmében a felülvizsgálati kérelem központi eleme a megsértett jogszabályhely megjelölése és a jogszabálysértés körülírása, mert ezek határozzák meg a Kúria felülbírálati lehetőségének tartalmi és perjogi kereteit. Az előbbivel szemben az a követelmény érvényesül, hogy a fél felülvizsgálati kérelmében pontosan jelölje meg azt a jogforrást és azon belül azt a konkrét jogszabályhelyet, amelynek a megsértésére hivatkozik. A jogszabálysértés tartalmi körülírása keretében pedig a felülvizsgálati kérelmet előterjesztő félnek szabad szöveges formában is meg kell fogalmaznia a jogerős ítélet általa sérelmezett és rendkívüli perorvoslatot megalapozó hiányosságát, amellyel kapcsolatban részletesen ki kell fejtenie jogi álláspontját.

[83] A PK vélemény 4. pontja szerint a felülvizsgálati kérelem – mint az eljárást megindító és annak kereteit meghatározó rendkívüli jogorvoslati eszköz – jogi jelentősége egyebek között abban fogalmazható meg, hogy a Kúria a jogerős határozatot csak a felülvizsgálati kérelemben megjelölt ok vagy okok keretei között bírálhatja felül. Ennek következtében eljárása során csak a fél felülvizsgálati kérelmében megjelölt jogszabálysértés vagy jogszabálysértések fennállását vizsgálhatja. A 4. ponthoz fűzött indokolás értelmében csak azok a hivatkozások vizsgálhatók, amelyek esetében a törvény által előírt tartalmi követelmények maradéktalanul teljesültek, az egyéb hivatkozásokat a Kúria figyelmen kívül hagyja.

[84] A PK vélemény 6. pontja szerint, ha a fél felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítéletet több okból is támadja, vagyis több, egymástól elkülönülő jogszabálysértésre hivatkozik, valamennyi hivatkozásnak rendelkeznie kell a Pp. 413. § (1) bekezdésében meghatározott tartalmi követelményekkel. A felülvizsgálati kérelem előterjesztőjének tehát valamennyi, a jogerős ítélet jogszabálysértő voltára történő hivatkozása esetében konkrétan meg kell jelölnie az álláspontja szerint megsértett jogszabályhelyet, szövegesen elő kell adnia a jogszabálysértést és a jogszabálysértésre való hivatkozás indokait.

[85] A Pp. 413. § (1) bekezdés *d)* pontjában foglaltak értelmében a felülvizsgálati kérelemnek tartalmaznia kell: a Kúria döntésére vonatkozó határozott kérelmet, hogy a kérelmező milyen tartalmú döntés meghozatalát kívánja.

[86] A felperes felülvizsgálati kérelme – annak tartalma szerint – a jogerős ítélet hatályon kívül helyezésére, az elsőfokú bíróság ítéletének részbeni megváltoztatására, keresetének teljes körű helyt adásra, az alperest terhelő gyermektartásdíj hátralék megfizetésére, a viszontkereset elutasítására irányult. Álláspontja szerint 6.413.844 forint hátralékos gyermektartásdíj terheli az alperest, melynek összegű megfizetésére köteles. A gyermektartásdíj hátralékot érintően felülvizsgálati kérelmében a felperes azzal érvelt, hogy a másodfokú bíróság az alperest terhelő hátralék összegébe jogszabálysértő módon, az alperes erre irányuló kérelme nélkül számította be az általa túlfizetett (a 2024. június 30. utáni időszakra fizetett) összeget. Ezzel a felülvizsgálati kérelmével összefüggésben megjelölte azokat a jogszabályhelyeket, melyeket álláspontja szerint a másodfokú bíróság a túlfizetés hátralékba történő beszámításával megsértett, de elmulasztotta előterjesztetni a Pp. 413. § (1) bekezdés *d)* pontjában foglaltaknak megfelelően a Kúria döntésére vonatkozó határozott

kérelmet, azt, hogy milyen tartalmú döntés meghozatalát kívánja. Ezzel összefüggésben arra mutat rá a Kúria, hogy a felperes felülvizsgálati kérelme tükrében nem értelmezhető a beszámítással kapcsolatos igénye, mert a felülvizsgálati kérelme arra irányult, hogy ne 150.000 forint, hanem 220.000 forint legyen az alperes által fizetendő gyermektartásdíj havi összege, továbbá 2024. június 30-át követően is terhelje az alperest a tartásdíj fizetési kötelezettség. Mindez azt is jelenti, hogy ilyen tartalmú bírósági döntés esetében nincs túlfizetett összeg, mivel 2024. június 30-át követően is terhelné az alperest a tartásdíj fizetési kötelezettség. A túlfizetés ténye abban az esetben állapítható meg, ha tartásdíj fizetési kötelezettség nem terheli a felet, de ennek ellenére mégis teljesített.

[87] Ahhoz, hogy a Kúria érdemben vizsgálhassa a felperesnek a beszámítással összefüggő igényét és érveit, a felperesnek az általa előterjesztett felülvizsgálati kérelemhez képest másodlagosan olyan felülvizsgálati kérelmet is elő kellett volna terjesztenie, ami kifejezetten a hátralék kérdését érintette volna arra az esetre, ha az alperesnek 2024. június 30-át követően mégsem kell tartásdíjat fizetnie, ekkor hogyan legyen elszámolva az ezután fizetett tartásdíj. Ezen hiányosság következtében ezt a felülvizsgálati igényt a Kúria nem vizsgálhatta.

[88] Az Alaptörvény T) cikk (2) bekezdése értelmében jogszabály a törvény, a kormányrendelet, a miniszterelnöki rendelet, a miniszteri rendelet, a Magyar Nemzeti Bank elnökének rendelete, az önálló szabályozó szerv vezetőjének rendelete és az önkormányzati rendelet. A jogalkotásról szóló 2010. évi CXXX. törvény az Alaptörvénnyel összhangban taxatív felsorolást tartalmaz azokról a normatív rendelkezési formákról, amelyeket a magyar jogrendszer jogszabálynak minősít. Az Alaptörvény nem jogszabály, hanem a jogszabályok felett áll, mint a jogrend alapja. Mindebből következően önmagában az Alaptörvény megsértésére hivatkozás nem ad alapot felülvizsgálati kérelem előterjesztésére, amellet valamilyen konkrét anyagi vagy eljárási jogszabály megsértésének megjelölését is kell tartalmaznia a kérelemnek az érdemi elbíráláshoz. Ezzel egyezően foglalt állást a Kúria a Kfv.VI.35.005/2017/2. számú határozatában, amelyben azt is kifejtette: a Kúria a jogerős ítélet törvényességi felülvizsgálatát végzi el, az Alaptörvénynek való megfelelés vizsgálatára más jogorvoslati fórumrendszer áll a felek rendelkezésére. A Kúria azt nem vizsgálhatta, hogy a jogerős ítélet sérti-e a felülvizsgálati kérelmet előterjesztő által hivatkozott Alaptörvény rendelkezéseket, mert arra az Alkotmánybíróság jogosult [Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pont, Kúria Pfv.V.21.965/2018/8., megjelent: BH2020. 324., Kúria Pfv.I.20.617/2023/6.]. A Kúria ezért nem vizsgálta a felperesnek az Alaptörvény megsértésére irányuló felülvizsgálati hivatkozásait.

[89] A Gyvt. 6. § (1) bekezdése szerint a gyermeknek joga van a testi, értelmi, érzelmi és erkölcsi fejlődését, egészséges felnevelkedését és jóllétét biztosító saját családi környezetében történő nevelkedéséhez. A Gyvt. 12. § (1) bekezdése pedig azt tartalmazza, hogy a gyermek szülője jogosult és köteles arra, hogy gyermekét családban gondozza, nevelje és a gyermeke testi, értelmi, érzelmi és erkölcsi fejlődéséhez szükséges feltételeket – különösen a lakhatást, étkezést, ruházattal való ellátást –, valamint az oktatásához és az egészségügyi ellátáshoz való hozzájutást biztosítsa.

[90] A Gyvt. – mint a gyermekvédelmi kódex – célja az 1. § (1) bekezdése értelmében azon alapvető szabályok megállapítása, amelyek szerint az állam, a helyi önkormányzatok és a gyermekek védelmét ellátó természetes és jogi személyek, továbbá jogi személyiséggel nem rendelkező más szervezetek meghatározott ellátásokkal és intézkedésekkel segítséget

nyújtanak a gyermekek törvényben foglalt jogainak és érdekeinek érvényesítéséhez, a szülői kötelességek teljesítéséhez, illetve gondoskodjanak a gyermekek veszélyeztetettségének megelőzéséről és megszüntetéséről, a hiányzó szülői gondoskodás pótlásáról, valamint a gyermekvédelmi gondoskodásból kikerült fiatal felnőttek társadalmi beilleszkedéséről. A Gyvt. 1. § (2) bekezdése értelmében a törvény meghatározza az (1) bekezdésben megjelölt célok elérése érdekében a gyermekek alapvető jogait és e jogok érvényesítésének garanciáit, a gyermekek védelmének rendszerét, alapvető szabályait.

[91] A felperes felülvizsgálati kérelmében a gyermeki jogokról, a szülői jogokról és kötelességekről rendelkező általános szabályokat jelölte meg megsértett jogszabályhelyekként, konkrétumok nélkül. A Ptk. a Negyedik, Családjogi Könyve keretein belül, a Gyvt.-vel összhangban rendelkezik a szülő jogairól és kötelességeiről. A perben eljáró bíróságok döntésük során helyesen a Ptk. rendelkezéseit alkalmazták, amely jogszabály összhangban áll a Gyvt. adott rendelkezéseivel. Ebből következően a másodfokú bíróság döntésekor nem a Gyvt., hanem a Ptk. szabályait alkalmazta, így a Gyvt. szabályaival kapcsolatban jogszabálysértést sem követhetett el.

[92] A felperes sérelmezte a gyermek szükségleteinek, a felperes jövedelméből a megélhetésére rendelkezésére álló és az alperes összes, tényleges jövedelmének a megállapítását {[46] bekezdés, felülvizsgálati kérelem 12. és 13. oldal}. A Ptk. 4:218. § (2) bekezdés *a)-e)* pontjai határozzák meg azokat a szempontokat (tényeket), amelyek anyagi jogi mérlegelése alapján a bíróság megállapítja a gyermektartásdíj mértékét. A tények megállapítása és a megállapított tények anyagi jogon alapuló értékelése a jogvita elbírálásának egymástól elkülönülő lépései {Kúria Pfv.I.20.006/2025/10. [39], Pfv.I.20.732/2025/4. [59], Pfv.I.20.742/2025/4. [74]}: a bíróság a bizonyítékok értékelése alapján először megállapítja a per eldöntéséhez szükséges tényeket [Pp. 276. § (1) bekezdés, 279. § (1) bekezdés], majd az így megállapított tényekre az anyagi jogot alkalmazva dönt a per érdemében [Pp. 340. § *b)* pont].

[93] A felperesnek az a felülvizsgálati érvelése, hogy a másodfokú bíróság tévesen állapította meg a gyermek szükségleteit és a felek jövedelmét, azaz jogszabálysértően határozta meg a gyermektartásdíj megállapításához szükséges tényeket, a bizonyítékok értékelése és a tényállás megállapítása körébe tartozik. A bíróság ugyanis a perben jelentős tényeket – így a gyermek indokolt szükségleteit, a szülők jövedelmi viszonyait és vagyoni helyzetét – a felek tényállításainak és perben tanúsított magatartásának, valamint a per tárgyalása során megismert bizonyítékoknak és egyéb peradatoknak az egybevetése, egyenként és összeségében történő értékelése alapján a meggyőződése szerint állapítja meg.

[94] A felperesnek ez a felülvizsgálati érvelése tehát a bizonyítás eredményének mérlegelését érintette, azonban elmulasztotta megjelölni azt a jogforrást és azon belül azt a konkrét jogszabályhelyet [Pp. 279. § (1) bekezdés], melynek megsértésére a megfogalmazott tartalmi körülírás vonatkozott. Ebből következően pedig a Kúria érdemben nem vizsgálhatta a felperesnek ezt a felülvizsgálati érvelését, a bizonyítékok téves mérlegelésére tett állításait. Így a jogerős ítélet alapjául szolgáló tényállás a felülvizsgálati eljárásban is irányadó volt.

[95] Az előzőekben kifejtettekből következően a gyermek indokolt szükségletének ellenértéke havonta 248.000 forint, amelyből a jogerős ítéleti döntés értelmében 150.000 forintot visel az alperes, ami az indokolt szükségletek 60%-a.

[96] A gyermektartásdíj meghatározása során figyelembe kell venni – továbbiak mellett – mindkét szülő jövedelmi viszonyait és vagyoni helyzetét. A felperes azzal érvelt, hogy az alperes jövedelmi, vagyoni helyzete kedvezőbb, mint a felperesé, ami az alperes részéről nagyobb teherviselési arány megállapítását is megalapozhatná. Ezzel összefüggésben a Kúria a következőkre utal: a felperes álláspontja – miszerint a gyermek indokolt szükségletének havi ellenértéke 619.784 forint, és ehhez igazodóan havi 220.000 forint gyermektartásdíj fizetése indokolt – azt jelenti, hogy a gyermek indokolt szükségletei 35%-ának megfelelő gyermektartásdíj megfizetését kéri az alperestől, tehát a felperes által megállapítani kért teherviselési arány jóval kedvezőtlenebb annál, mint amit a másodfokú bíróság megállapított, hiszen a másodfokú bíróság a felperesre kedvezőbb, az alperesre kedvezőtlenebb, 40-60%-os arányt határozott meg.

[97] Ha a gyermek indokolt szükségleteinek havi 248.000 forint ellenértékéből a felperes által kérték szerint 220.000 forintot (88%) viselne az alperes, akkor a felperesnek a gyermek tartásához való hozzájárulása havonta 28.000 forint (12%) lenne, ami – figyelembe véve azt is, hogy természetbeni tartás már nem állapítható meg a javára – olyan szinten minimalizálná a felperes tartási kötelezettségét, amit a jövedelmeik közötti eltérés sem indokolna.

[98] A másodfokú bíróság ítélete [19] bekezdésében helyesen fejtette ki azt az álláspontját is, hogy 2022 nyarán nyilvánvalóan nem következhetett be olyan változás öt hét alatt, ami az eredetileg 150.000 forintban megjelölt tartásdíj 220.000 forintra emelkedését indokolta.

[99] A másodfokú bíróság a jogszabály helyes alkalmazásával mellőzte a megállapított gyermektartásdíj indexálását. A fogyasztóiár-index emelkedése annak jelzésére szolgál, hogy a jogosult kiadásai, indokolt szükségletei milyen mértékben növekednek. Az indexálás célja a tartásdíj értékállandóságának megőrzése. Ez azonban csak a jövőre vonatkozhat, mert a tartásdíj összegét úgy kell meghatározni, hogy az megállapításakor igazodjon a gyermek tényleges szükségleteihez. Az elsőfokú ítélet szerinti, az ítélethozatalhoz képest visszamenőleges indexálásnak ezért nincs helye. A jogszabály szerint lehetséges jövőre nézve elrendelt indexálásnak pedig a tartásdíj fizetési kötelezettség megszüntetése miatt nem volt indoka. A felülvizsgálati kérelemben hivatkozott, a Kúria Pfv.20.757/2024/5. számú határozatának [28] bekezdésében is az szerepel, hogy az indexálás lehetőségének alkalmazásával biztosítható a meghatározott tartásdíj értékállandóságának megőrzése.

[100] A Pfv.20.127/2017/6. számú kúriai határozat tényállása jelentősen eltér a perbeli esettől. A hivatkozott határozat tényállása értelmében egy beteg gyermeket kellett gondoznia a szülőnek, és a gyermek természetbeni gondozási szükségletei miatt a szülő munkaviszonyának megszüntetésére kényszerült. Ennek következményeként a gyermek tartásával felmerülő pénzbeli fizetési kötelezettségek teljesítése döntően a másik szülőre hárult. Ilyen tényekből következtetett arra a Kúria, hogy az egyik félnek a másikhoz képest magasabb és a magyarországi átlagkeresetet lényegesen meghaladó jövedelme, teljesítőképessége azt indokolja, hogy a gyermeket nem természetben gondozó szülő a pénzbeni tartási terheket nagyobb arányban viselje.

[101] A Ptk. 4:194. § (2) bekezdése, a 4:220. § (3) bekezdés *a)* pontja és (4) bekezdése szerint érdemtelen a tartásra az a nagykorú, aki a tartásra kötelezettel vagy vele együtt élő hozzátartozójával szemben olyan súlyosan kifogásolható magatartást tanúsít vagy olyan életvitelt folytat, amely miatt tartása a kötelezettől – figyelemmel a jogosult és a kötelezett kapcsolatának jellegére és a kötelezett magatartására is – nem várható el. A szülő nem köteles nagykorú továbbtanuló gyermekét eltartani, ha a gyermek a tartásra érdemtelen. A nagykorú gyermek érdemtelen a tartásra akkor is, ha a tartásra kötelezettel kellő indok nélkül nem tart kapcsolatot.

[102] A Kúria Pfv.II.21.184/2018/5. (megjelent: EBH2019. P.3.) számú határozatában megfogalmazottak értelmében a Ptk. 4:194. § (2) bekezdése általános jelleggel szabályozza a nagykorú személy rokontartásra való érdemteleniségének esetét, mivel a jogosult már fel tudja mérni, milyen magatartást kívánatos tanúsítania azzal a rokonával szemben, akitől tartását ingyenesen elvárja. Az általános szabályt a nagykorú továbbtanuló gyermekekre a Ptk. 4:220. § (3) és (4) bekezdése kibővíti. A (3) bekezdés *a)* pontja a tartási kötelezettség megszüntetése körében az érdemteleniséget illetően visszautal a 4:194. § (2) bekezdésére. A (4) bekezdés pedig a bírói gyakorlat által már korábban kialakított érdemteleniségi okot önálló normaként fogalmazza meg: a nagykorú gyermek akkor is érdemtelen a tartásra, ha a tartásra kötelezettel kellő indok nélkül nem tart kapcsolatot.

[103] A másodfokú bíróság az alperes gyermektartásdíj fizetési kötelezettségét nem a Ptk. 4:220. § (4) bekezdésben rögzített, a kapcsolattartás hiányára alapított speciális; hanem a Ptk. 4:194. § (2) bekezdésben szabályozott érdemteleniség miatt szüntette meg, és ebben a körben tulajdonított jelentőséget – egyebek mellett – annak is, hogy milyen a gyermek és az alperes kapcsolata. A másodfokú bíróság az anyagi jogi szabályok megsértése nélkül jutott arra a következtetésre, hogy a gyermek érdemtelenisége megállapítható.

[104] Az érdemteleniség fennállásának megítélése szempontjából mindig az adott családi viszonyrendszerben kell értékelni az érintettek magatartását. Nem róható a gyermek terhére, ha a szülő magatartására visszavezethető okból nem megfelelő a kapcsolatuk. Az anyagi jog elsődlegesen a nagykorú gyermek felelősségére helyezi a súlypontot: a főszabály, hogy a gyermek – amennyiben a szülőtől ingyenes tartást vár – a különélő szülőjével tartson kapcsolatot. A szülő-gyermek viszony, az annak megromlásához vezető körülmények alapján az elvárható gyermeki és szülői magatartás egybevetése mindig az adott ügy konkrét peradatai alapján ítélandó meg. A perbeli esetben az alperes felróható magatartása nem állapítható meg.

[105] A gyermeknek az alperessel szembeni közömbössége, végletes, radikális eltávolodása alapvetően a gyermek kiskorúságának időszakára vezethető vissza, okozója a felperes állítása szerint az alperes magatartása, ugyanakkor az alperes nem tanúsított ítéleti bizonyosság szintjén megállapítható súlyosan felróható magatartást a gyermekkel szemben. Az alperes és a gyermek között – ha az alperes a gyermekkel szemben nem tanúsított súlyosan felróható magatartást – nem lehet a tartásdíj az egyetlen összekötő elem. Ellenkezőleg: az alperessel szemben társadalmilag is elvárható helyes gyermeki magatartás az, amely olyan köteleket jelenthet az alperes és a gyermek között, ami a nagykorú gyermek tartási igényét megalapozhatja. A felülvizsgálati kérelemben hivatkozott Pfv.20.135/2010/4. számú kúriai határozat tényállása szerint – a perbelivel ellentétben – a szülő nem bizonyította, hogy a

gyermeke vele szemben súlyosan felróható, kifogásolható magatartást tanúsított, míg a szülő válaszáig elállította gyermekét, ki kellett nyilvánítania, hogy melyik szülőhöz kötődik jobban, kivel kíván maradni. Amikor kiderült, hogy az édesanyja oldalán áll, az édesapja megvonta tőle a számítógép és a mobiltelefon használatát, azaz szankcionálta a magatartását. A perbeli esetben ilyen nem állapítottak meg a bíróságok.

[106] A másodfokú bíróság az alperes gyermektartásdíj fizetési kötelezettségét nem a Ptk. 4:220. § (4) bekezdésében szabályozott, a továbbtanuló nagykorú gyermek által tanúsított speciális érdemtelenégi ok, a kapcsolattartás hiánya miatt szüntette meg, hanem a kapcsolattartás hiányát a Ptk. 4:194. § (2) bekezdése szerinti súlyosan kifogásolható magatartásként értékelte. A jogerős ítélet ezért a felülvizsgálati kérelemben hivatkozott, a Ptk. 4:220. § (4) bekezdésének értelmezését tartalmazó kúriai döntésekkel csak részben, az adott ügy sajátosságait is értékelve hasonlíthatóak össze.

[107] A Pfv.20.754/2018/7. számú kúriai ítéletben foglaltak szerint az a nagykorú továbbtanuló gyermek érdemtelen a tartásra, aki szülőjével szemben a kapcsolattartás minden formájától elzárkózik. Vitathatatlan, hogy valamifajta kapcsolatfelvétel megvalósult az alperes és a gyermek között, azonban a gyermek kapcsolattartási szándéka a formalitás szintjén maradt, mivel önmagában a továbbtanulásról értesítő e-mail nem minősíthető kapcsolattartásnak. Az alperes és a gyermek közötti érzelmi viszony újraépítésének igénye nem nyert bizonyítást. A gyermek tulajdonképpen teljesen elutasítja az alperest, az alperesnek a személyes kapcsolatfelvétele iránti próbálkozásával szemben közönyösséget mutatott annak ellenére, hogy az alperes nem tanúsított a gyermek élete iránti közömbösséget. Az alperes annak ellenére próbálkozott a személyes kapcsolat felvételével, hogy a gyermek felelőssége lenne a kapcsolatfelvétel és annak fenntartása, mert ő az, aki a tartást igényli.

[108] A felperes helyesen érvelt a felülvizsgálati kérelmében a Kúria Pfv.20.891/2019/8. számú határozatára hivatkozással azzal, hogy a kapcsolattartásnak nem a személyes forma az egyetlen módja, nincs akadálya a kapcsolat személyes találkozást meghaladó formában való megvalósulásának (e-mail, közösségi oldal, levél, képeslap), önmagában a személyes találkozások elmaradása a kapcsolat hiányának nem minősül, ha a gyermek más formában jelzi az érzelmi viszony fenntartásának igényét.

[109] Önmagában a személyes találkozások elmaradása valóban nem minősül a kapcsolat hiányának, ha a gyermek más formában jelzi – akár egyoldalúan is – az érzelmi viszony kialakításának és fenntartásának igényét. A perbeli esetben azonban ez nem állapítható meg, a gyermek kellő indok nélkül utasította vissza a személyes kapcsolatfelvételt annak ellenére, hogy ez a nagykorú gyermekkel szembeni fokozott elvárhatóságból következik. Ez a gyermek egyik legegyszerűbb kötelezettsége. Az érdemtelenég a különélő szülővel való kapcsolattartástól kellő indok nélkül elzárkózó, passzív magatartással is megvalósulhat, mint jelen esetben is. A gyermek közömbössége nem magyarázható a gyermekkorában őt ért vélt sérelemmel, ez az érzelmi szemlélet formálissá teszi a viszonyukat. Ilyen elzárkózó, passzív magatartást a bírói gyakorlatot tükröző Pfv.I.20.159/2025/5. számú ügyben a nagykorú gyermek nem tanúsított a szülőjével szemben, hanem folyamatosan törekedett arra, hogy közöttük az érzelmi kapcsolat fennmaradjon. Amikor a szülő meghívta magához, elfogadta a meghívását, megvalósult közöttük a személyes találkozás. Nem is állapította meg a Kúria a nagykorú gyermek érdemtelenességét.

[110] A másodfokú bíróság a felülvizsgálati érveléssel ellentétben értékelte azt a tényt, hogy az alperes 2021-ben nem ellenezte a kapcsolattartás megvonását érintően a felperes keresetét. Ahogyan az a hivatkozott Pfv.22.635/2017/7. számú határozatban is szerepel, a kapcsolat gyakorlatilag megszűnt az alperes és a gyermek között. Ez azonban nem róható fel az alperesnek, mert ő éveken keresztül minden tőle elvárhatót megtett a gyermekkel való találkozás érdekében. Az alperes a gyermek nagykorúságának elérése után is kezdeményezte a személyes találkozást, melyet a gyermek elhárított. Az alperesnek az, a kudarcba fulladt kapcsolattartások utáni reakciója, hogy nem ellenezte a felperes (kapcsolattartás megvonására irányuló) keresetének teljesítését, a nagykorú gyermeket nem mentesíti a minimális érdeklődés szintjét elérő kapcsolatfelvételtől, az érzelmi viszony kialakítása és fenntartása alól.

[111] A felperes ugyan kifogásolta felülvizsgálati kérelmében az indokolási kötelezettség teljesítésének elmaradását, tette azonban mindezt megsértett jogszabályhely megjelölése nélkül. Ebből következően ezen érvelését a Kúria figyelmen kívül hagyta.

[112] A kifejtettekből következően a Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 424. § (1) bekezdésében foglaltak alapján hatályában fenntartotta.

A határozat rövid tartalma

[113] A Ptk. 4:214. §-a szerint a már nagykorú gyermek a 20. életévének betöltéséig – a tartásra rászorultsága tekintetében – a kiskorúakkal egy tekintet alá esik, ha a kiskorúsága idején megkezdett középiskolai tanulmányait folytatja. Ez az eset a nagykorú rokon, illetve az egyéb továbbtanuló nagykorú, általában felsőfokú tanulmányokat végző gyermek [Ptk. 4:220. § (1) bekezdés] tartásához képest speciális esetet képez: az ilyen gyermek esetében nem lehet alkalmazni a Ptk. továbbtanuló nagykorú gyermekre vonatkozó 4:220. § (4) bekezdését, a kellő indok nélküli kapcsolattartás hiánya nem alapozza meg az érdemteleniséget. Annak nincs akadálya, hogy az általános szabályok [Ptk. 4:194. § (2) bekezdés] szerint ezt a gyermeket érdemtelennek nyilvánítsa a bíróság, amire a Ptk. 4:220. § (3) bekezdés értelmében a továbbtanuló nagykorú gyermek esetében is lehetőség van.

Záró rész

[114] A Pp. 405. § (1) bekezdése alapján alkalmazásra kerülő Pp. 83. § (5) bekezdése szerint az eredménytelen felülvizsgálati kérelmet előterjesztő felperes viseli a saját felülvizsgálati költségét, és a 83. § (1) bekezdése értelmében köteles az alperesnek a képviselőtét ellátó jogi képviselő ügyvédi munkadíjból álló felülvizsgálati eljárási költségének megfizetésére, melyet a Kúria a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja és 5. § (2) bekezdése alapján állapított meg.

[115] A feleket megillető tárgyi költségfeljegyzési jog folytán meg nem fizetett felülvizsgálati eljárási illeték megfizetésére köteles az eredménytelen felülvizsgálati kérelmet előterjesztő felperes a Pp. 102. § (1) bekezdésében foglaltak alapján. A Kúria tájékoztatja a felperest, hogy az illetéket a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételei számlájára kell megfizetnie. Megfizetése során közleményként fel kell tüntetnie: a Kúria megnevezését, a Kúria e határozatának számát (Pfv.I.20.481/2025/5.) és a felperes adóazonosító jelét.

[116] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet tárgyaláson kívül bírálta el a Pp. 405. § (1) bekezdésének utaló szabálya által felhívott Pp. 376. § (1) bekezdése alapján.

[117] Az ítélet elleni felülvizsgálatot a Pp. 407. § (1) bekezdésének *d)* pontja zárja ki.

Budapest, 2026. február 24.

Nyíróné dr. Kiss Ildikó s.k. a tanács elnöke, dr. Mocsár Attila Zsolt s.k. előadó bíró, dr. Cseh Attila s.k. bíró, dr. Magosi Szilvia s.k. bíró, dr. Parlagi Mátyás s.k. bíró